

Η σιωπή όταν σπάει κάνει θόρυβο...

Τον τελευταίο μήνα έχουν δημοσιευτεί αμέτρητες καταγγελίες σεξουαλικής, σωματικής και ψυχολογικής κακοποίησης στις οποίες οι θύτες προέρχονται από καλλιτεχνικούς, αθλητικούς, εργασιακούς και πολιτικούς χώρους. Πρόκειται για άτομα σε θέσεις εξουσίας που επέλεξαν να κακοποιήσουν. Η μία καταγγελία έδωσε φωνή στην επόμενη κι έτσι άνοιξε το καπάκι ενός βόθρου, που η πλειοψηφία του κοινωνικού σώματος αγνοεί επιδεικτικά ή τον αναπαράγει και τον συγκαλύπτει επίσης συστηματικά επί χρόνια. Στο πρώτο δίμηνο του 2021 άνοιξε ο φάκελος έμφυλης βίας στο δημόσιο λόγο. Και αυτό συνέβη γιατί κατήγγειλαν τις τραυματικές τους εμπειρίες γυναίκες και άντρες που αποτελούν δημόσια πρόσωπα. Οι αντιδράσεις πολύ κόσμου απέναντι σε αυτές τις καταγγελίες κινήθηκαν στα ίδια στερεοτυπικά μοτίβα που συναντάμε σε κάθε καταγγελία έμφυλης βίας. Απαξίωση, χλευασμός των επιζώντων, προσπάθεια απόδοσης κρυμμένων συμφερόντων πίσω από την στοχοποίηση των καταγγελλόμενων, είναι λίγα από τα κλασικά στοιχεία των απολογητών και απολογητριών της πατριαρχίας.

Γιατί τώρα; Γιατί άνοιξαν τώρα αυτές οι καταγγελίες; Οι λόγοι για τους οποίους ένα επιζών άτομο επιλέγει να μιλήσει για το τραύμα που φέρει, είναι πολλοί και για κάθε άτομο είναι διαφορετική η εσωτερική διεργασία που το ωθεί στην απόφαση να εκτεθεί, να μιλήσει, να διεκδικήσει το δίκιο του. Πόσο μάλλον το να αποφασίσει να μιλήσει δημόσια, γνωρίζοντας εκ των προτέρων πως θα δεχτεί κατά κύριο λόγο απαξίωση, μείωση του βιώματός του, χλευασμό, καχυποψία και ισαποστακισμό από τους «δεν γνώριζα», «δεν ξέρω αν λέει αλήθεια», «θα αποφανθεί η δικαιοσύνη». Το «γιατί μιλάει τώρα;» είναι κάτι που ουσιαστικά δεν μας αφορά ώστε να το ρωτάμε. Δεν δικαιούμαστε να αναρωτιόμαστε γιατί μιλάει τώρα κάποιος άνθρωπος που επέζησε από μια τέτοια τραυματική εμπειρία, όπως δεν δικαιούμαστε να κατηγορούμε όσα άτομα επιλέγουν να μην μιλήσουν. Δεν είναι υποχρέωση του επιζώντος ατόμου να μιλήσει. Είναι υποχρέωση πολλών άλλων να αναλογιστούν το πώς συμβάλλουν με την στάση τους, ώστε να υπάρχουν κακοποιητές γύρω μας που δρουν ανενόχλητοι. Συννεφόπτωση στην πατριαρχία δεν υπάρχει. Υπάρχει συγκάλυψη και πλυντήριο.

Τον δρόμο για να γίνουν αυτές οι καταγγελίες δημόσια, τον άνοιξαν χιλιάδες άλλες καταγγελίες μη διάσημων που έχουν προηγηθεί. Καταγγελίες που απαξιώθηκαν, που παραγράφηκαν – η υπόθεση βιασμού της Μπεκατώρου παραγράφηκε ήδη -, όπου αθώωθηκαν, συγκαλύφθηκαν και ξεπλύθηκαν οι θύτες σε αστικά και μη δικαστήρια, όπου διαπομπεύτηκαν και κυνηγήθηκαν τα θύματα τους. Τον άνοιξαν αυτόν το δρόμο μέσα στο ζόφο οι επί χρόνια επίμονοι και επίπονοι φεμινιστικοί αγώνες και ο φεμινιστικός λόγος που σπάει με κάθε κόστος την συγκάλυψη και το πλυντήριο της έμφυλης βίας. Ο φεμινισμός είναι εδώ χρόνια και υφαίνει δίχτυ προστασίας για τα άτομα που μιλάνε και για τους υποστηρικτικούς τους κύκλους, απέναντι στα σύγχρονα κυνήγια μαγισσών που στήνουν με κάθε ευκαιρία οι κακοποιητές μαζί με τις αγέλες που τους συγκαλύπτουν και τους ξεπλένουν.

Ταυτόχρονα το τελευταίο διάστημα παρατηρούμε την βιασύνη των πολιτικών χώρων, κοινοβουλευτικών και μη, να δηλώσουν καταδίκη της έμφυλης βίας (γενικά) προκειμένου να ξεπλύνουν την συστηματική και επί χρόνια συγκάλυψη που παρέχουν σε θύτες μέσα στους κύκλους τους. Την ίδια στιγμή που η δικαιοσύνη του κράτους παραγράφει βιασμούς και κακοποιήσεις, δίνει το δικαίωμα στους κακοποιητές να καταθέσουν μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση εναντίον των θυμάτων τους. Την ίδια στιγμή που πολιτικοί χώροι έχουν κάνει κάθε προσπάθεια να θαφτούν αμέτρητα περιστατικά έμφυλης βίας και κακοποίησης στο εσωτερικό τους, σπεύδουν να τοποθετηθούν «εχθρικά» απέναντι στους διάσημους καταγγελλόμενους κακοποιητές, ακολουθώντας την πιστή συνταγή του πλυντηρίου. Αν κάποιος μέσα σε όλο αυτό το κλίμα δημοσιοποίησης περιστατικών επιχειρούν να κερδίσουν επικοινωνιακά αυτοπροβολή και να ξεπλυθούν ως μάχιμοι/ες αντισεξιστές/ριες, είναι αυτοί που επί χρόνια στήνουν κυνήγι μαγισσών εναντίον οποιουδήποτε ατόμου «τολμά» να καταγγείλει τους βιαστές και τις αγέλες τους. Ένα από τα πιο τρανταχτά παραδείγματα τέτοιου ξεπλύματος είναι και η υπουργός «πολιτισμού» που απέσυρε βιαστικά τις δηλώσεις της περί τηλεδικαστηρίων και «μεμονωμένων περιστατικών» αλλά και τα περί στοχοποίησης του Λιγνάδη, για να δηλώσει εκ νέου πως έπεσε από τα σύννεφα κι εξαπατήθηκε. Η ίδια που τον πρότεινε για τη θέση του διευθυντή του Εθνικού Θεάτρου με τα καλύτερα λόγια, η ίδια σήμερα δηλώνει πως δεν τον γνώριζε. Συνεπώς είτε μιλάμε για το κυβερνών κόμμα που ξέπλυσε και συγκαλύψε την υπόθεση του παιδοβιαστή Γεωργιάδη,

είτε για οποιοδήποτε άλλο πολιτικό χώρο, είτε «αντιεξουσιαστικό» είτε θεσμικό, που ακολουθεί την στρατηγική της πατριαρχίας απαρέγκλιτα, είναι ένα και το αυτό. Κάθε κυριαρχικό σίχμα που επιλέγει να κακοποιήσει, δεν θα το επιχειρούσε αν σε πρώτη φάση δεν είχε εξασφαλισμένη την στήριξη, την συγκάλυψη και τη παραδοσιακή διαχείριση πλυντηρίου της αγέλης του. Δεν μας σοκάρει το ότι θύτες, για τους οποίους δημοσιοποιούνται μία ή δέκα ή εκατό καταγγελίες, έχουν το θράσος να κυκλοφορούν και να απειλούν με αντεκδίκηση. Μας εξοργίζει.

Ακόμη και τώρα που όλες αυτές οι υποθέσεις έχουν έρθει στο φως της δημοσιότητας, τα πλυντήρια δεν έχουν πάψει να λειτουργούν. Ήταν άλλωστε αναμενόμενο. Οι απολογητές και απολογήτριες της πατριαρχίας δουλεύουν ασταμάτητα όταν προκύπτει κάποια καταγγελία προκειμένου να επαναφέρουν την βολική, για αυτούς και τους ομοίους τους, πατριαρχική κανονικότητα, που δεν θα διαταράσσεται από καμία τρελή, υπερβολική, μυθομανή, συκοφάντρια. Οι δηλώσεις των ίσων αποστάσεων, οι «δεν ξέρω τι πραγματικά έγινε», «δεν μου έχει συμβεί» το μόνο που κάνουν είναι να λειτουργούν υπερασπιστικά προς τους κακοποιητές, διαμορφώνοντας και ενισχύοντας ένα κλίμα αμφισβήτησης. Οι δηλώσεις «αν μου συνέβαινε εμένα θα έκανα χαμό» υπονοούν πως το θύμα δεν αμύνθηκε όσο «πρέπει» ή πως έχει ευθύνη για την κακοποίησή του. Αλήθεια πόσο πρέπει να αμυνθεί ένα θύμα έμφυλης βίας; Τόσο όσο να φυλακιστεί λόγω αυτοάμυνας ως ανθρωποκτονία από πρόθεση; (Βλέπε υποθέσεις γυναικείας αυτοάμυνας απέναντι σε βιαστές και κακοποιητές στις οποίες οι γυναίκες που αμύνθηκαν βρίσκονται φυλακή και οι θύτες νεκροί. Περισσότερα σχετικά με τις υποθέσεις στο κείμενο «Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα στην αυτοάμυνα» της Αναρχικής Συλλογικότητας m(A)nifesto). Οι ισαποστάκιδες βγάζουν τον εαυτό τους από την πιθανή θέση να βιώσουν κακοποίηση καθώς θεωρούν πως βρίσκονται σε ευνοϊκή θέση εντός του πατριαρχικού στρατοπέδου. Δηλαδή λειτουργούν σύμφωνα με τα πρότυπα και δεν παίρνουν θέση σε τίποτα. Αυτά τα άτομα που επιλέγουν να μην τοποθετούνται προκειμένου να μην χαλάσουν τις παρέες τους, τις πολιτικές συνεργασίες τους, τις κοινωνικές τους σχέσεις, έχουν εξαρχής πάρει θέση στο πλευρό των καταπιεστών, στο πλευρό των βιαστών. Και γι αυτό το λόγο είναι εξαρχής εχθροί μας. Στους απολογητικούς κύκλους βλέπουμε και τους «στηρίζω αν έγινε κάτι τέτοιο το θύμα. Θα αποφασίσει η δικαιοσύνη αν όντως έγινε». Άμεσα ή έμμεσα επιστρατεύεται το νομικίστικο πατριαρχικό «τεκμήριο αθωότητας» που το συναντάμε σε κάθε περίπτωση έμφυλης βίας. Είναι το παραδοσιακό αστικό δόγμα «είναι αθώος μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου». Πώς λοιπόν θα αποδείξει ένα επιζών άτομο την κακοποίησή του όταν δεν υπάρχουν μάρτυρες; Την απάντηση μας την έχουν δώσει ήδη όλες οι αποφάσεις, αστικών και μη δικαστηρίων, που αθώνουν συστηματικά εδώ και χρόνια βιαστές, γυναικοκτόνους, παιδοβιαστές, κακοποιητές και που βάζουν στο σκαμνί θύματα σαν να είναι οι θύτες. Η πατριαρχία ως προκαπιταλιστική εξουσιαστική κοινωνική δόμηση έχει προβλέψει για την διαχείριση τέτοιων «κρίσεων». Ο στόχος είναι πάντα ένας: «κάψτε τη μάγισσα». Μόνο δικαιοσύνη δεν περιμένουμε να βρούμε εντός της πατριαρχίας. Δεν έχουμε τέτοιες ψευδαισθήσεις.

Συνεχίζοντας στην διαδικασία πλυντηρίου που έχει στηθεί αυτή την περίοδο, ακούγεται συχνά η γνωστή πατριαρχική καραμέλα περι «ποινικοποίησης του φλερτ» ως αποτέλεσμα του φεμινισμού. Αν και γελοίο επιχείρημα αξίζει να αναφερθεί πως το φλερτ κι ο έρωτας γενικότερα, κάθε άλλο παρά κακοποιητικά μπορούν να είναι. Κι αν κάτι κακοποιητικό βαφτίζεται φλερτ, έρωτας, αγάπη ή ακόμα και κακιά στιγμή τότε δεν έχουμε παρά να κάνουμε με κανονικοποίηση έμφυλης βίας και πατριαρχικών στερεοτύπων. Αν στα μυαλά κάποιων, αντρών ή γυναικών, αδιάφορο μας είναι, είναι κανονικότητα το σφύριγμα στο δρόμο, το χούφτωμα, οι βρισιές, το να σε ακολουθούν, το να σε παίρνουν τηλέφωνο και να βαράνε μαλακία, το να σου στέλνουν dick pics, να σε στριμώνουν, να σου επιτίθενται και να παραβιάζουν γενικότερα τα όρια σου, είναι ακριβώς ο λόγος που γενιά τη γενιά, τα παιδιά μεγαλώνουν με όλα αυτά τα πατριαρχικά, παραβιαστικά στερεότυπα. Στερεότυπα που μπορεί και να καταλήγουν σε νέους βιασμούς και νέες γυναικοκτονίες. Η σεξουαλική παρενόχληση και το φλερτ δεν ταυτίζονται ποτέ. Και ναι ο φεμινισμός αναδεικνύει όλες τις κακοποιητικές εκφάνσεις της πατριαρχίας.

Περνώντας στο επίπεδο της επικοινωνιακής διαχείρισης και προβολής των καταγγελιών δεν θα μπορούσαμε να μην αναφερθούμε στον ρόλο που παίζουν τα μμε αυτή την περίοδο. Ας δούμε όμως το πώς ως τώρα, πριν δηλαδή καταγγείλουν την κακοποίησή τους δημόσια πρόσωπα, προβάλλονταν περιστατικά έμφυλης βίας και κακοποίησης από τα μμε. Σε υποθέσεις γυναικοκτονιών τονίζονταν με κάθε τρόπο πως πρόκειται για «κακιά στιγμή», ζήλια, «θόλωμα» και ταυτόχρονα σε αρκετές περιπτώσεις δινόταν μεγάλη έμφαση στο πόσο «καλό παιδί» είναι ο θύτης.

Στα τηλεπαράθυρα σηνόταν αγώνας να ξεπλυθεί η υπόθεση και να παρεκτραπεί η προσοχή του κοινού από την πραγματικότητα του γεγονότος. Δηλαδή από το ότι είχαμε μια ακόμη υπόθεση γυναικοκτονίας όπου ο γυναικοκτόνος θεώρησε κτήμα του το θύμα και δικαίωμά του να αφαιρέσει τη ζωή της. Οι τηλεπερσόνες παίζουν το ρόλο του δικηγόρου του θύτη μέσα από μια επιμελώς συγκαλυμμένη προσπάθεια μείωσης της σοβαρότητας του φαινομένου της γυναικοκτονίας αλλά και των λόγων που οδηγούν σε αυτή. Δηλαδή τη χρόνια αναπαραγωγή των πατριαρχικών στερεοτύπων. Τα μμε σε αυτές τις περιπτώσεις ξεπλένουν κάθε γυναικοκτονία πριν τα αστικά δικαστήρια. Αντίστοιχα σε περιπτώσεις βιασμών τα μμε δεν θα παραλείψουν να αναφέρουν το τι φορούσε η επιζώσα, αν ήπιε, αν διασκέδαζε, τι σεξουαλική ζωή είχε. Θα εργαλειοποιήσουν όλα τα στοιχεία που συνθέτουν την κουλτούρα του βιασμού και θα την αναπαράγουν αφήνοντας έμμεσα την υπόνοια πως «τα θελε και τα παθε», πως «προκάλεσε». Αυτά βέβαια ισχύουν όταν οι βιαστές είναι ντόπιοι άντρες καθημερινοί. Αν οι βιαστές είναι μετανάστες τότε βλέπουμε την αναμφίβολη καταδίκη του βιασμού και του θύτη και την υποστήριξη της επιζώσας. Προφανώς και τα μμε δεν διακατέχονται από αντισεξιστικές τάσεις και δεν έχουμε καμιά ψευδαίσθηση ως προς αυτό. Θυμόμαστε πριν ένα περίπου χρόνο το πόσο αστείο είχε φανεί στο πάνελ του Λιάγκα η σεξουαλική παρενόχληση φοιτήτριας στο ΑΠΘ και το πώς μετά την κατακραυγή που δέχτηκαν στα social media προσπαθούσαν να το μαζέψουν με συνγνώμες. Αντίστοιχα περιστατικά έχουμε δει και πιο πρόσφατα όπως για παράδειγμα σε εκπομπή που ήταν ξεκαρδιστικό για τις τηλεπερσόνες να ακούνε για το βιασμό γυναίκας από δίδυμους άντρες.

Πηγαίνοντας ακόμη πιο πίσω το 2012 τα μμε συμμετείχαν στο κυνήγι μαγισσών που έστησε ο Λοβέρδος διαπομπεύοντας οροθετικές γυναίκες. Τα πρόσωπα και τα στοιχεία αυτών των γυναικών παίζανε σε κάθε κανάλι, σε κάθε δελτίο, σε κάθε εκπομπή, χωρίς φυσικά να υπάρχει ίχνος ευαισθησίας καθώς συνειδητά κατέστρεφαν τόσο την ψυχολογία των ίδιων των γυναικών αλλά και των οικογενειών τους. Εκείνη την περίοδο η υπόθεση των οροθετικών αποτέλεσε την λεία που επιζητούσαν τα αρπακτικά των μμε προκειμένου να παράξουν θέαμα στα πλαίσια της «υγειονομικής προστασίας» πορνοπελατών. Δεν στιγματίστηκαν ποτέ οι πορνοπελάτες. Κι ακόμη πιο παλιά το 1998 όταν η Ζούγκλα δημοσίευε την γνωστή βιντεοκασέτα του παιδοβιαστή Κορκολή, ένας από το πάνελ είχε αναφέρει πως «ε καλά ποιος από εμάς δεν έχει πάει με 14χρονο;» βρίσκοντας τα συγκαταβατικά νεύματα των υπολοίπων γύρω του. Για την ιστορία ο Κορκολής αποσύρθηκε για αρκετά χρόνια στην αφάνεια και πρόσφατα επανήλθε ως μουσικός σαν να μην τρέχει τίποτα. Για την ανώδυνη επαναφορά του φυσικά φρόντισαν τα ίδια μμε που το 1998 καταδικάζανε το γεγονός ως κάτι το ηθικά απαράδεκτο για τα δεδομένα της ελληνικής κοινωνίας.

Ο ρόλος των μμε εκτός από το να αναπαράγουν, να προωθούν, να ενισχύουν και να εμπεδώνουν την κρατική προπαγάνδα, όπως αντίστοιχα και το ρατσισμό, την πατριαρχία, τον εθνοπατριωτισμό και την τρομοκρατία, είναι και να πουλάνε θέαμα. Και ως θέαμα αντιμετωπίζουν τις καταγγελίες του τελευταίου διαστήματος. Από την στιγμή που η πρώτη καταγγελία κέρδισε το ενδιαφέρον του κοινού, και με κάθε επόμενη καταγγελία το ενδιαφέρον μεγάλωνε, είτε θετικά είτε αρνητικά, τα μμε δεν θα αφήναν αυτή την ευκαιρία να πάει χαμένη. Ξαφνικά είδαμε μια μεταστροφή «ευαισθησίας» στα μμε καθώς δίνουν βήμα στα επιζώντα άτομα των καταγγελιών να μιλήσουν και να καταθέσουν το βίωμα τους. Όπως αντίστοιχα και αρκετά δώσανε βήμα και στους καταγγελλόμενους έτσι ώστε «να ακουστεί και η άλλη πλευρά» γιατί αλίμονο, δημοκρατία έχουμε. Πόση δημοσιότητα θα δίνανε σε αντίστοιχες καταγγελίες αν τα θύματα δεν ήταν διάσημα; Σε πόσες εκπομπές θα καλούσαν καθημερινούς ανθρώπους που κατήγγειλαν την κακοποίησή τους; Σε καμιά. Όσο οι καταγγελίες αυξάνονται και το θέμα παραμένει στην επικαιρότητα, βλέπουμε όλα αυτά τα αρπακτικά που έχουν στο παρελθόν χλευάσει, απαξιώσει, διαπομπεύσει αντίστοιχα περιστατικά να χύνουν τώρα κροκοδείλια δάκρυα και να πουλάνε δήθεν ευαισθητοποίηση ως προς την έμφυλη βία. Εμπορεύονται την κατάθεση κακοποιητικών βιωμάτων για να κερδίσουν ποσοστά τηλεθέασης. Επιπλέον αυτή την περίοδο είναι η ευκαιρία τους να ξεπλυθούν και να παρουσιάσουν πως παίρνουν θέση ενάντια στην έμφυλη βία. Πόσο όμως θα δίνουν δημοσιότητα όταν αυτές οι υποθέσεις θα περάσουν στα χέρια της αστικής δικαιοσύνης και θα εξετάζονται από τα πατριαρχικά δικαστήρια; Όταν οι δίκες θα παίρνουν αναβολές κι όταν οι υποθέσεις θα παραγράφονται; Με την ίδια συνταγή που ακολουθούν χρόνια, ποντάροντας στη λήθη, τα ονόματα των κακοποιητών όταν δεν θα είναι στο επίκεντρο της τηλεθέασης θα σβηστούν και ίσως μετά από χρόνια θα επανέλθουν ως μεταννημένοι ή και ως

αδικημένοι που θα συνεχίσουν την καριέρα τους. Σε αυτή τη λήθη ποντάρουν οι θύτες. Και σε αυτή τη λήθη συνένοχα είναι και τα μμε.

Ένα από τα πιο σημαντικά που αναδείχτηκαν μέσα από όλες αυτές τις υποθέσεις κακοποίησης που δημοσιεύτηκαν, είναι το γεγονός πως μίλησαν δημόσια και άντρες. Αξίζει να σημειωθεί πως κι άλλοι άντρες ως τώρα έχουν μιλήσει για εμπειρίες κακοποίησης τους μέσα σε υποστηρικτικούς κύκλους. Γνωρίζοντας τα καταστροφικά στερεότυπα της τοξικής αρρενωπότητας που βομβαρδίζουν τα αγόρια από 0 χρονών, το να μιλήσει ένας άντρας και να καταθέσει βίωμα σεξουαλικής κακοποίησης και παρενόχλησης αποτελούσε μέχρι σήμερα ένα μεγάλο κοινωνικό ταμπού. Αυτό το απόστημα τώρα έσπασε. Όσο το «αδερφή» είναι βρισιά και "κατάρα", οι άντρες που υποφέρουν από την πατριαρχία, υποφέρουν σιωπηλά και μοναχικά. Οι επιζώντες που μίλησαν χλευάστηκαν διπλά από τους απολογητές και τις απολογήτριες της πατριαρχίας με σχόλια «και καλά γιατί δεν τον πλάκωσε στο ξύλο;», «εμένα αν μου τύχαινε δεν θα το άφηνα έτσι» κ.α. Είναι πολύ συνηθισμένο για τα δεδομένα της ματσίλας να λύνονται όλα με το ξύλο. Κι αν ένας άντρας δεν καταφύγει σε μάτσο συμπεριφορά για να αντιμετωπίσει μια σεξουαλική παρενόχληση τότε βγαίνει το σεξιστικό συμπέρασμα της κουλτούρας του βιασμού ότι «τα θελε και τα παθε». Ακόμη χειρότερα στην πατριαρχική αντίληψη ο βιασμός ενός άντρα μπορεί να είναι μόνο ομαδικός διαφορετικά «μπορεί να αμυνθεί» κι αν δεν αμύνθηκε τότε και πάλι «τα θελε». Σε αυτές τις στερεοτυπικές και επικίνδυνα απλουστευτικές αντιλήψεις ο επιζών «στιγματίζεται» ως γκέι που «επιθυμούσε ή επιδίωκε» να του συμβεί ότι του συνέβη και άρα παύει να βρίσκεται εντός του πατριαρχικού στρατοπέδου. Αντίστοιχα σε περιπτώσεις έμφυλης κακοποίησης αντρών από γυναίκες, όπως στην πρόσφατη περίπτωση κακοποίησης μαθητή από την καθηγήτριά του, αναπαράγεται η αντίληψη πως ο άντρας είναι «τυχερός» και πως «θα πρεπε να το ευχαριστηθεί» μέσα από ένα φετιχιστικό πρίσμα που καταγράφει αυτού του είδους την έμφυλη κακοποίηση ως ικανοποίηση κάποιας φαντασίωσης. Για όλα τα παραπάνω είναι τόσο δύσκολο να μιλήσει ένας άντρας για την έμφυλη βία που αντιμετώπισε. Για όλα τα παραπάνω οι άντρες που μίλησαν σήμερα σε δημόσιο επίπεδο, άνοιξαν ένα ολοκαίνουριο δρόμο για τα δεδομένα της ελληνικής κοινωνίας. Ακόμη είναι σημαντικό το ότι στο πλευρό όλων των καταγγελιών βρέθηκαν από ειλικρινή και αλληλέγγυα θέση και άντρες που δεν αντιμετώπισαν περιστατικά σεξουαλικής παρενόχλησης. Δημιουργήθηκε δηλαδή εκείνος ο ζωτικής σημασίας υποστηρικτικός κύκλος γύρω από τα επιζώντα άτομα που σπάει τα στερεότυπα και τους φραγμούς που θέτει η πατριαρχία.

Δεν περιμένουμε δικαίωση από καμιά πατριαρχική δικαιοσύνη και από κανένα κράτος. Έχουμε ήδη δικαιώσει κάθε επιζών άτομο μέσα στον καθημερινό πόλεμο της πατριαρχίας. Το δικό μας στοίχημα είναι να μην αφήσουμε να συμπαρασύρει η λήθη και να ξεπλύνει κανένα περιστατικό έμφυλης βίας και κακοποίησης διάσημων και μη διάσημων επιζώντων. Γνωρίζουμε πως σε αυτό τον πόλεμο οι μάχες δίνονται καθημερινά. Το χρέος μας είναι να στεκόμαστε αλληλέγγυα και υποστηρικτικά στις καταγγελίες δίνοντας χώρο και δύναμη σε κάθε επόμενη φωνή που αποφασίζει να σπάσει τη σιωπή. Γιατί για εμάς κανένας βιασμός, καμιά γυναικοκτονία, καμιά κακοποίηση δεν παραγράφεται. Στην κοινωνία που οραματιζόμαστε δεν χωράνε κανενός τύπου κυριαρχικά σιχάματα, ούτε μας αφορά η επιμόρφωσή τους. Καμιά ανοχή στους εξουσιαστές και τους αγελαίους απολογητικούς τους κύκλους συγκάλυψης και πλυντηρίου.

ΚΑΝΕΝΑ ΑΤΟΜΟ ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΖΟΦΟ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑΣ

ΘΑΝΑΤΟ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Βόλος, 23 Φλεβάρη 2021

[Fuerza Femenina, Ελευθεριακή Φεμινιστική Συλλογικότητα](#)

[Αναρχική Συλλογικότητα mAnifesto](#)